

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۷ جون ۲۰۲۱

"برای خود آتش بریده نمی تواند، برای دیگران سیمیان می برد"

یکشنبه- ۱۶ جوزای ۱۴۰۰ - کابل: تعدادی از رسانه ها، به خصوص "سپوتنیک" روسیه با تفصیل بیشتر خبر از آن دادند که طالبان با نشر اعلامیه ای از کشور های تاجیکستان و قرقیزستان که در این اواخر چندین بار برخوردهای مرزی بین شان وجود داشته، خواسته است تا مشکلات شان را از طریق مفاهمه و مذاکره با یک دیگر حل نموده، به جنگ متوسل نشوند، زیرا گذشته از این که جنگ بین دو کشور اسلامی را جایز نمی دانند، به همان اندازه که آغاز جنگ ساده و سهل به نظر می رسد ختم آن دشوار و پیامد آن قربانی های بیش از حد می باشد.

وقتی برای بار اول با این خبر مواجه شدم، واقعیتش را بنویسم باورش برایم مشکل بود. چه نهادی که از بدو پیدایش با جنگ، خونریزی و قتل باشندگان این سرزمین یعنی ظاهراً هموطنان خودش تا پیمودن راه قتل عام و نسل کشی پیش رفته است، وقتی یکباره اعلامیه صادر می نماید و دیگران را از جنگ و کشتار برحذر می دارد و گویا یک شبه از "دژخیم" به "بودای بی آزار" مبدل می گردد، باورش برای هر خواننده ای که با ماهیت طالب آشنا باشد، غور کامل می خواهد، اما وقتی به محتوای اعلامیه به خصوص امضای اعلامیه یعنی مرجع صدور "امارت اسلامی افغانستان" آن دقت نمودم، به عمق اتخاذ چنین سیاستی از جانب طالب پی بردم و متوجه شدم که چرا طالبی که در "خانه خود آتش" برید نمی نمی تواند، برای کشور های دیگر "سیمیان" می برد. به نظر من برجسته ترین عوامل چنین موضعی را می شود در نکات آتی، خلاصه نمود:

- ۱- از آن جایی که طالب خود می داند که نه خودش و نه هم حرفش برای کشور های دیگر به خصوص کشور های آسیای میانه که تعهدات امنیتی محکمی با روسها از طریق عضویت شان در جمع کشور های "مشرک المنافع" یعنی میراث برجای مانده از شوروی دارند، و الزاماً طالب نمی تواند در سرزمین آنها حتا با حمایت امریکا دست به کاری بزند بدون آن که به مجازات خونینی مواجه نگردد، اهمیت دارد؛ لذا صدور چنین اعلامیه ای، بیشتر از آن که اهمیت عملی داشته باشد، اعلام موجودیت خودش به مثابه یک نظامی که در کشور همسایه آنها حاکمیت نسبی دارد، می باشد.
- ۲- در عقب صدور چنین اعلامیه ای و برحذر داشتن آنها از جنگ، انسان نگری و احترام به خون انسانهای دیگر از جانب طالب نیست که اگر چنین می بود در افغانستان دست به کشتار نمی زد، بلکه به نحوی مصاب به عقده بزرگ بینی شده با پیروی از زمامداران سدوزائی به خصوص احمدشاه درانی و تیمورشاه پسرش، که در چنین مواقعی، خانهای مستقر در آسیای میانه را به مصالحه بین خودشان دعوت می نمود و در صورت سرکشی گوشمالی لازم می داد،

ضرب المثل "تفت نرسیده، جوش آمد" در مورد طالب مصداق می یابد، یعنی قبل از آن که پایش را در حاکمیت بر افغانستان، محکم کند، به فکر تعیین سرنوشت کشور های همسایه نیز افتاده است.

۳- طالب وقتی در پای اعلامیه "امارت اسلامی افغانستان" را می نویسد، در حقیقت گذشته از این که موجودیت دولت دست نشاندۀ در افغانستان را از همین حالا منتفی اعلام می دارد، رسماً به جهانیان به خصوص به چهارکشور "امریکا، چین، روسیه و پاکستان" که چندی قبل اعلامیه مشترکی صادر نمودند و در آن صریحاً مخالفت شان را با تشکیل "امارت اسلامی" بیان داشتند، دهن کجی نموده، به گفته مردم به جهانیان اعلام داشتند که در نزد طالب حرف آن چهار کشور و بقیه کشور های جهان، مساویست با "گوزخر".

یعنی طالب می کوشد و تلاش می ورزد، خون می دهد و جوی های خون جاری می سازد تا "امارت اسلامی" شان را مجدداً برقرار سازند.

هموطنان گرامی!

این که طالب اعلامیه صادر می کند و از تاجیکستان و قرقیزستان می خواهد تا به جنگ متوسل نشوند، بدان معناست که آنها قضیه افغانستان و رسیدن خودشان را به حاکمیت حل شده می دانند و رنه از موضع "امارت اسلامی" حرف نمی زدند.

هموطنان گرامی!

هرگاه من و تو باز هم در بند خیال "عبدالمود، کرزی، غنی احمدزی و خلیلزاد" باشیم و خود تلاش نورزیم تا فعالانه در تعیین سرنوشت خویش سهم بگیریم، می باید برای اندازه طول ریش نیز آمادگی لازم بگیریم.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لایتجزای مبارزه علیه دولت دست نشاندۀ می باشد!

سرکها ما را می طلبند!